

DE DANSENDE SCHOENTJES

(THE DANCING SHOES)

Outdoor showing

○ DE DANSENDE SCHOENTJES (THE DANCING SHOES) ○

ENGLISH

A long time ago there was a little girl who was so poor that she always had to walk barefoot. When Karen's mother died, she came to live with a sweet old lady. She liked this very much.

She got new clothes and new shoes for the first time. A rich shoemaker from the city made her beautiful red patent leather shoes.

On a Sunday, she went to church with her new red shoes. All the people looked at her. "Red shoes in church?!" They said to each other. That just won't do. In front of the church stood a soldier with a long beard. He did not like vain girls and said, "Those are beautiful dancing shoes but they are no good for church. They are for dancing." Karen could not resist trying a few dance steps. But what happened? Her shoes kept on dancing. Constantly! The old lady's coachman had to lift her into the carriage and take off her shoes for her.

One day the old lady was taken ill. But Karen did not care for that sweet old lady. No, she went instead to a grand ball. She put on her red shoes and immediately they started to dance. She danced her way out of the room and out into the world. Karen could not stop. The shoes were dancing and dancing. And Karen was so tired.

How long she danced we do not know. A day, a week? But one day she danced her way past a small house. In it lived an executioner.

"Take my shoes!" yelled Karen. "I will do just that" said the executioner. He took his ax and chopped the shoes of her feet. Karen ran as fast as she could back to the old lady. But the shoes danced on into the world. Look. Here they are dancing still.

DUTCH

Heel lang geleden was er eens een klein meisje dat zo arm was dat ze altijd op blote voeten moest lopen.

Toen haar moeder stierf kwam Karen, zo heet dat meisje in huis bij een lieve oude dame. Dat vond ze erg fijn .

Ze kreeg nieuwe kleren en voor het eerst ook nieuwe schoentjes. Een rijke schoenmaker uit de stad maakte voor haar prachtige rode lakschoentjes

Op een zondag ging ze met haar nieuwe rode schoentjes naar de kerk. Alle mensen keken ernaar. "Rode schoentjes in de kerk?!" Zeiden ze tegen elkaar. Dat vonden ze helemaal net zoals het hoorde. Voor de kerk stond een soldaat met een lange baard. Hij hield niet van ijdele meisjes en zei: "Dat zijn mooie dans schoentjes maar het is niets voor in de kerk. Daar moet je mee dansen." Karen kon het niet nalaten een paar danspasjes te maken. Maar wat gebeurde er? Haar schoentjes bleven dansen. Steeds door. De koetsier van de oude dame moest haar optillen in het rijtuig en de schoentjes voor haar uitdoen.

Op een dag werd de oude dame ziek. Maar Karen zorgde niet voor die lieve oude dame. Nee ze ging liever naar een groot bal. Ze deed haar rode schoentjes aan en die begonnen meteen te dansen. Ze dansde de kamer uit naar buiten. Karen kon niet meer stilstaan. De schoentjes bleven dansen en dansen. En Karen werd zo moe.

Hoe lang ze gedanst heeft weten we niet. Een dag, een week? Maar op een dag dansde ze een klein huisje voorbij. Daarin woonde een beul. "Neem mijn schoentjes!" Schreeuwde Karen. "Dat zal ik doen" Zei de beul. Hij nam zijn bijl en hakte de schoentjes van haar voeten. Karen liep toen zo vlug ze kon terug naar de oude dame. Maar de schoentjes danste verder de wereld door.

Kijk maar. Hier dansen ze nog steeds.